

Long Nguyễn

Quái khúc mùa đông

Năm nay mùa đông chắc lạnh lắm. Mới lập đông mà hơi lạnh đã tràn lan cùng khắp. Giá như mọi năm thì giờ này mấy luống rau thơm vẫn còn mơn mớn, thế mà đã tàn lụi cả vì lạnh. Nghe nói cũng tại cái ozone với lại ô nhiễm quỷ quái chi đó. Mới hôm nào còn phơi quần áo ngoài sân cho đỡ tốn điện, nắng tàn thu cũng đủ để tiết kiệm tiền máy sấy. Anh ấy bảo : Mùa đông đã có mền , mùa hè đã có quạt, đua đòi người ta mở sưởi làm gì cho tốn. Luôn luôn chàng chấm dứt câu bằng cái biu môi : "đàn bà gì mà hồng có hậu. Thấy vợ con người ta bắt ham."

Thứ bảy hôm ấy có lẽ đẹp trời. Nói có lẽ bởi vì vạn vật ra vẻ yêu kiều lắm. Bụi hồng đại trước nhà nơi chàng thỉnh thoảng vạch quần tưới, cũng phơi phơi nức ra một nụ hoa tím ngắt sau mấy mùa xơ xác. Mặt trời Bắc Mỹ cũng đôn hậu tỏa ra những làn nắng ấm nhuộm vàng trời đất. Xuân phân rồi đến hạ chí. Thiên hạ nô nức rủ nhau đi mua cây cảnh về trồng cho bỏ cái heo may đã tàn. Anh ấy rủ em đi mua sắm. Tám năm trôi qua, ngoại trừ tuần trăng mật là chàng thôi say bí tỉ, đi đâu cũng cho thiếp theo cùng, còn thì toàn là kéo bè kéo lũ đi nhậu. Chàng rủ em đi mua cái lò nướng thịt vì bạn nhậu của chàng phán:

- Cái lò nướng thịt có bao nhiêu mà không dám mua. Kẹt thì tao cho mượn tiền mua 1 cái chứ nhậu mà không có thịt nướng thì thà nghỉ nhậu còn hơn. Một chiến sĩ khác bồi thêm:

- Thời buổi văn minh mà vợ chồng mày bết bát quá.

Chàng cảm mặt xuống ra chiều hối hận vì phật lòng bạn bè. Thế nên, sau 8 năm trời quanh quẽ, mạnh ai nấy đi, chàng rủ em đi mua cái lò chỉ vì 1 người khiêng không nổi.

Tiệm bán lò bữa ấy đông khách lắm. Chẳng thế mà tìm mãi mới được chỗ đậu xe títt mù xa. Bên Mỹ quái lắm. Chỗ mua sắm nào cũng dành riêng vài chỗ đậu dành cho người tàn tật, chỗ gần nhất, tốt nhất, chỉ vài bước đến cửa tiệm. Họ làm thế vì luật bắt buộc. Tiệm nào cũng buộc phải có. Thế nhưng đã què thì mấy ai đi mua sắm cho nên chỗ dành cho người tàn tật thường bỏ trống. Bỏ trống thế chứ không què mà đậu vào thì bị phạt 500 đô ngay lập tức.

Về nhà, chàng vui miệng nói:

- Biết con Lan không? Tội nghiệp nó mới bị tai nạn.

Con Lan ai chả biết. Nổi tiếng bắt nạt chồng. Người ta gọi là Lan kếp nhí bởi nàng cua được một anh chàng trẻ hơn nàng độ 20 tuổi ở sông bài, để có kếp đi nhảy đầm. Có lần người ta thấy nàng bắt chồng nặn mụn trứng cá cho kếp nhí nữa.

Chàng nói tiếp:

- Con Lan ngã què chân. Tội nghiệp.

Thấy em không nói gì, chàng tiếp:

- Cũng vì thương chồng đi chợ đi búa cực khổ, nó hy sinh cho chồng được đậu xe chỗ tàn tật.

À thì ra chàng muốn nói là nó tình nguyện bẻ cẳng đi để lấy giấy chứng nhận tàn tật cho chồng được đậu xe chỗ tốt chứ không phải nó què vì leo cây hái cherry cho bồ nhí. Ý chàng rõ rệt khi chàng thở dài:

- Thấy tình yêu của con Lan mà tủi cho cái thân tôi.

Chàng muốn em bẻ giò đi để cho chàng có chỗ đậu xe tốt mua đồ nhậu, Trời ạ.

Con Lucky bỏ đi từ hồi sáng. Mỗi lần anh ấy mời đám bạn nhậu về la hét, chửi tục om sòm là con Lucky đi biệt mấy ngày mới về. Tuy tiết kiệm nhưng anh ấy rất hào sảng với bạn bè. Tuần nào cũng nhậu, phải nói tuần

nào cũng bắt vợ hầu hạ các bạn nhậu. Có lần đám bạn lịch sự mời em ngồi xuống cho vui, mới cầm dĩa, chàng trừng mắt: Đi vào trong! Tiết kiệm là như thế, anh ấy sợ tốn môi. Như thế lại còn khá, đôi khi chàng cặp nách một chai rượu, bảo kiểm sắc phong lên đảng đến nhà người khác nhậu thì ôi chao là cực. "Chiến đấu" với bạn nhậu cho đến gần sáng là em phải lái xe chở anh ấy về. Nhà người ta cũng nuôi chó mà không khi nào anh ấy quên cho chó nhà mình ăn chèn. Có lần công anh ấy vào nhà, xin quá nhìn cái TV giữa phòng khách tưởng là cái cây... ngô đồng, bèn vạch quần ra... tưới.

Ấu ơ!

Chiều chiều ra đứng lâu tây,

Thấy chàng bọm nhậu tưới cây ngô đồng.

Đói thì phải ăn chứ ngon lành gì cái thứ ối mưa. Mỗi lần anh ấy cho chó ăn chèn thì Lucky lại bị cúp 1 bữa ăn thường lệ. Ăn riết rồi cũng "oải". Thế nên dạo này mỗi khi có độ, con Lucky đi biệt không về.

Thông minh là 1 phẩm tính của ý thức. Nếu con Lucky có cái thông minh sắc bén sau vài kinh nghiệm đau buồn thì anh ấy cũng thông minh không kém con chó. Không biết bẩm sinh hay từ khi lập gia đình, anh ấy có cái kiểu ngủ thật là quái đản. Ngủ là trạng thái linh hoạt của tiềm thức, sách tâm lý bảo vậy. Có cái mền mua on sale nên ngăn ngùn, đắp chân thì hở đầu mà đắp đầu thì hở chân, anh ấy quán cả. Nhà thì chẳng khi nào mở sưởi, thoát đầu thì cũng cho vợ đắp chung, tới chừng bắt đầu ngáy thì quán hết. Anh chàng ngủ thì luôn trong tư thế co hai chân, đầu gối chổng lên trời. Khi ngủ say các cơ thư giãn, hai cái đầu gối từ từ ngã xuống. Lúc này tiềm thức anh ấy quái đản lắm, nó if else như 1 lập trình vậy. Nếu ngã xuống nệm thì hai cái đầu gối lại từ từ dựng đứng lên chờ thời ngã tiếp. Nếu hai cái đầu gối dựng phải vợ thì gác luôn cho tiện. Chẳng biết Sigmund Freud (thủ tổ khoa phân tâm học) cắt nghĩa làm sao cái tiềm thức quái đản này. Không lẽ khuynh hướng thích áp chế người khác bộc lộ cả trong giấc ngủ?

Người đời thường nói : có tật có tài. Càng nghĩ em càng thấy đúng. Anh ấy tài lắm, vợ chồng ăn ở với nhau tuy chưa có mụn con nào nhưng mãi đến hôm bắt gặp anh ấy đi với bồ nhí, mới biết chàng giả vờ què. Thử nghĩ coi, 10 năm đâu có phải là ngắn mà chàng giả vờ đi kiêu chắm phẩy với em lâu như thế. Đi với bồ thì hẳn hơn người không có tật. Lại còn mang về 1 cái cúp giải nhất về nhảy đầm nữa mới lạ chứ.

Nói thế cũng oan uổng cho anh ấy vì đôi khi anh ấy cũng rất dịu dàng trong lời nói. Mỗi khi ngủ mê anh hay gọi tên những Jennifer, Becky . . . Chỉ từ khi về Việt Nam thăm bố mẹ, anh ấy bắt đầu gọi tên các cô Hồng, Hạnh, Yến . . . Em cũng lắng nghe xem có khi nào anh gọi tên em trong giấc mơ của anh ấy không nhưng chẳng bao giờ thấy. Tuy là lời nói trong mê và không phải nói với em nhưng từ cái mồm rớt rã, câu : "Anh yêu em" cũng làm em xúc động đến ứa lệ.

Hỡi người tình năm xưa của em ơi! Anh Meta ơi, để hơn mười năm từ khi bỏ anh đi lấy chồng, em không còn được nghe tiếng "anh yêu em" ấy.

Anh Meta muôn đời tội nghiệp của em! Có biết chẳng anh đau khổ một thì em đau khổ mười không? Đêm nay lạnh lắm em không có chăn đắp, chợt nhớ tới người xưa, nhớ tới cái jacket anh khoác cho em mùa đông năm nào, nước mắt em tuôn chảy. Úp mặt vô đôi lòng bàn tay có những vết chai dày cộm, em thầm gọi : Anh ơi.

Quái truyện Meta.